

Arrest

nr. 276 892 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.K.M., bent geboren op X in X waar u ook woonachtig was. In september 2017 werd u door een vriend gevraagd om alcohol in Basra rond te voeren hetgeen u ook deed totdat u in maart 2018 ontvoerd werd door een militie. Gedurende 3 dagen werd u geslagen en mishandeld waarna u werd vrijgelaten. Uw vader had immers losgeld betaald. U werd naar het ziekenhuis gebracht waarna uw ouders u naar uw nonkel brachten. Daar kwam uw vader te weten dat u werd geïnterviewd omdat u alcohol had vervoerd. Hij werd heel kwaad op u en liet u bij uw oom achter. Eind april werd het huis van uw oom beschoten waarna een paspoort voor u geregeld werd. U kwam toen ook te weten dat uw huis 2 weken voordien werd beschoten en uw vader hierbij ernstig gewond raakte. Hij stierf later aan zijn verwondingen. Op 13/07/2018 verliet u Irak en ging u naar Turkije.

Na enkele maanden reisde u door naar Griekenland waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende. Dit werd geweigerd en uw beroep hiertegen werd verworpen. U reisde door naar België waar u eveneens een verzoek tot bescherming indiende. Intussen hadden de milities ook de winkel van uw broer in brand gestoken. Om uw asielrelaas te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaand dient te worden vastgesteld dat het asielrelaas dat u naar voor brengt geen verband houdt met de gronden zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie. U werd immers geviseerd omwille van het feit dat u alcohol verkocht hetgeen u louter uit winstbejag deed en bovendien illegaal was. Het gegeven dat u hierdoor buitenrechtelijk vervolgd zou geweest zijn doet geen afbreuk aan het feit dat uw asielrelaas geen verband houdt met de gronden zoals beschreven in de vluchtelingenconventie; namelijk politiek, sociale groep, ras, nationaliteit of religie. Bijgevolg zijn uw motieven vreemd aan de conventie. Daarnaast slaagde u er evenmin in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer een reëel risico loopt zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Zo dient te worden vastgesteld dat u reeds een verzoek tot internationale bescherming in Griekenland indiende waar u de internationale bescherming werd geweigerd. Ook het beroep dat u hiertegen indiende werd verworpen. Het gegeven dat u reeds internationale bescherming geweigerd werd in een ander land van de EU is al een indicatie voor de weinig geloofwaardige vluchtmotieven die u naar voor brengt. U geeft aan dat u in Griekenland een volledig ander relaas naar voor bracht dat niet op de waarheid berustte (CGVS p.6). Echter kan niet worden ingezien dat indien er werkelijk sprake is van een nood aan internationale bescherming u niet direct uw werkelijke vluchtmotieven naar voor bracht. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat indien u daadwerkelijk Irak hebt moeten ontvluchten omwille van het gegeven dat u door de milities werd geviseerd, u dit dan ook zou weergeven bij de Griekse autoriteiten opdat u internationale bescherming zou verkrijgen.

Voorts legt u geen enkel bewijsstuk neer dat uw relaas ook maar enigszins kan ondersteunen. Redelijkerwijs kon dit van u verwacht worden gezien u meermaals medische verzorging nodig had in het ziekenhuis, uw vader gewond raakte en vervolgens ook aan zijn verwondingen is overleden, de politie de beschieting op uw ooms huis onderzocht heeft,... (CGVS p. 6, 10-11, 15-17). Dit manifest gebrek aan bewijsstukken doet verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw relaas.

Verder legde u onaannemelijk vage verklaringen af betreffende zaken die aan de kern van uw relaas raken. Hoewel kan worden aangenomen dat u niet van alles op de hoogte kan zijn valt het niettemin op dat u vrij gedetailleerd uw relaas kan weergeven maar slechts zeer vage antwoorden kan geven op de bijkomende vragen die u werden gesteld.

Zo legde u zeer vage verklaringen af over uw opdrachtgevers, de daadwerkelijke distributeurs van alcohol die tevens ook de oorzaak van uw problemen waren. Ondanks het gegeven dat u aangaf dat het een zeer bekende en machtige familie was, hij een vriend van u was die u al sinds uw kindertijd kende en hij u vertrouwde, beperkte u zich vaagweg tot het geven van de voornamen van uw vriend en zijn vader B.A.H. (CGVS p.8, 7, 10). Minstens zou verwacht worden dat u ook op de hoogte zou zijn van de stamnaam indien u daadwerkelijk zo dicht bij de familie stond en zij veel bekendheid en macht in de regio hadden. Voorts slaagde u er zelfs niet in aan te geven welke alcohol u vervoerde ondanks uw bewering dat u dit ruim 6 maanden heeft gedaan (CGVS p.9).

Verder doet het de wenkbrauwen fronsen dat u er geen weet van had of anderen die betrokken waren bij de verdeling van alcohol problemen hebben gekend. Uit uw verklaringen blijkt dat zij u gedurende 3 dagen ontvoerd hebben, uw ouderlijk huis hebben beschoten, het huis van uw oom, die overigens een uur verderop woonde, hebben beschoten en de winkel van uw broer in brand hebben gestoken omdat u

alcohol van punt a naar b bracht (CGVS p.10-11, 15, 18, 9). Hieruit kan redelijkerwijs afgeleid worden dat de betreffende militie op missie was om de alcohol distributie in uw regio aan te pakken. In het licht hiervan komt het dan ook zeer bevreemdend over dat u er geen weet van heeft of anderen die evenzeer bij de distributie betrokken waren na uw ontvoering problemen hebben gekend (CGVS p.19). Evenzeer doet het de wenkbrauwen fronsen dat zij klaarblijkelijk tijdens uw ontvoering geen enkele moeite deden om meer informatie betreffende het netwerk te verkrijgen en wie hier zoal in betrokken was (CGVS p.12). Dat enkel u, die een zeer beperkte rol had in de distributie, op dergelijke zwaarwichtige wijze werd gevisieerd, maar u geen weet heeft van anderen die omwille van hun rol in de distributie problemen hebben gekend, kan maar moeilijk worden aangenomen.

Voorts is uw relaas doorspekt met onlogische zaken en kan uw gedrag niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Zo komt het zeer bevreemdend over dat u sinds uw ontvoering quasi altijd bij uw oom heeft verbleven tot uw vertrek uit Irak. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkele weken na uw ontvoering bij vrienden van uw oom werd ondergebracht maar u reeds na 10 dagen terugkeerde naar uw oom (CGVS p.14-15). De enige reden dat u naar uw oom terugkeerde is dat u zich wat ongemakkelijk voelde bij die vrienden en u er soms niet vrijelijk kon rondlopen gezien zij een gezin hadden hetgeen opmerkelijk is in de zin dat u bij die vrienden voor uw eigen veiligheid werd ondergebracht (CGVS p.15). Echter, zelfs nadat uw huis werd beschoten alsook het huis van uw oom, bleef u bij uw oom wonen terwijl redelijkerwijs zou verwacht worden dat u, zeker na de beschieting bij uw oom, ergens anders zou onderduiken. Tekenend hierbij is dat u verklaarde dat het huis van uw oom werd beschoten eind april en uw paspoort een maand later in orde was, maar u niettemin pas op 13/07 van bij uw oom vertrok om Irak te verlaten (CGVS p.17-18). Dat u nog ruim anderhalve maand na de beschieting en het verkrijgen van een paspoort bij uw oom zou zijn gebleven komt weinig aannemelijk over in het licht van de vervolgingsfeiten die u aanhaalde. Hiermee samenhangend kan evenmin worden ingezien dat u pas bij de beschieting van het huis van uw oom op de hoogte werd gebracht dat uw ouderlijk huis enkele weken voordien was beschoten en uw vader hierbij ernstig gewond raakte (CGVS p.17). Dat minstens uw oom u niet direct op de hoogte bracht van het incident dat duidelijk maakte dat zij u ook na uw vrijlating zouden blijven viseren kan niet worden ingezien, al was het maar voor uw eigen veiligheid.

Bevestigend voor uw gebrek aan geloofwaardigheid zijn de meerdere incoherenties die doorheen uw relaas werden vastgesteld. Zo geeft u op een bepaald moment aan dat u na een paar dagen bij uw oom terug naar het ziekenhuis ging omwille van complicaties terwijl u op andere momenten aangaf dat u 2 weken bij uw oom had verbleven vooraleer u naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS p.11, 6). Verder gaf u in de vragenlijst die u op de DVZ invulde aan dat uw ouderlijk huis begin april werd beschoten en het huis van uw oom eind april werd beschoten (DVZ verklaring 3.5). Tijdens het gehoor geeft u dan weer aan dat er slechts 2 weken tussen de gebeurtenissen zit hetgeen toch een wezenlijk verschil is (CGVS p.11, 15). Voorts gaf u in de vragenlijst aan dat er een schietpartij was niet ver van het huis van uw oom en dat ook het huis van uw oom werd beschoten waarmee u duidelijk indiceert dat niet enkel het huis van uw oom werd beschoten (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS gehoor geeft u dan weer aan dat enkel het huis van uw oom werd beschoten. Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst hieromtrent geeft u aan dat er werd geschoten in de buurt maar dat enkel het huis van uw oom werd beschoten (CGVS p.16). Niettemin blijft het zeer opmerkelijk dat u in de vragenlijst duidelijk laat uitschijnen dat niet enkel het huis van uw oom werd beschoten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u door de milities werd gevisieerd omwille van het distribueren van alcohol.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort bevestigt uw identiteitsgegevens die in bovenstaande niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Irak van januari 2021** (beschikbaar op

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Echter zijn er geen elementen aanwezig die hierop wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van volgende bepalingen:

- "- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;*
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;*
- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;*
- Materiële motiveringsplicht ;*
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Verbod van willekeur".*

Verzoeker citeert de bestreden beslissing in het verzoekschrift en geeft vervolgens een theoretische toelichting inzake voormelde bepalingen.

Verzoeker citeert uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Irak en stelt hierover het volgende:

"Uit bovenstaande objectieve informatie volgen onder meer de volgende vaststellingen in Irak die van toepassing zijn op verzoeker:

- De situatie er van die aard is dat er geen terugkeer mogelijk is nu de veiligheid niet kan worden gegarandeerd;*
- De veiligheid aan de grenzen is volstrekt problematisch."*

Verzoeker ontwikkelt het middel verder als volgt:

"6. Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. Maar vrees voor vervolging is niet voldoende, ook al is ze een belangrijke indicatie. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van het feit dat verzoeker een alcoholvervoerder was .

[...]

In casu verliet verzoeker Irak omwille van het feit dat hij zal worden vervolgd omwille van het feit dat hij een alcoholvervoerder was. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld - quod non- dat verzoeker in Irak zou worden vervolgd omwille van zijn alcoholactiviteiten. Indien hij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat de bedreiging of erger de zijn dood plaats zal vinden.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

In onderhavig geval riskeert verzoeker te worden vervolgd omwille van het vervoeren van alcohol. Hij toont dus zwaarwegende gronden aan dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade en zich niet door zijn land kan laten beschermen.

[...]

In casu baseert het CGVS zich enkel op haar unilaterale geloofwaardigheidscriteria en haalt verder enkel elementen aan die zij zou bronnen uit de informatie waarover zij beschikt maar die wordt tegengesproken door andere informatie waardoor aan verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

7. Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker.

[theoretische uiteenzetting inzake bewijslast en beoordeling]

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten.

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

In onderhavig geval is verzoeker een politieagent in Irak die werd bedreigd en riskeert daar vervolgd te worden. Het feit onwetend te zijn over bepaalde details die geen deel uitmaken van de kern van het asielrelaas kunnen tegen verzoeker niet worden weerhouden. Verzoeker kan niet van elk detail op de hoogte zijn, de grote lijnen van zijn asielrelaas kunnen dan ook niet worden betwist. Het merendeel van de tenlastenleggingen van het CGVS ten aanzien van verzoeker situeren zich in beweerde tegenstrijdigheden die niet de kern van het relaas betreffen maar slechts details zijn waarop het CGVS zich focust die niet in overweging kunnen worden genomen bij de eindbeoordeling over de asielaanvraag die door het CGVS ten onrechte werd afgewezen. Zoals reeds aangegeven zijn details waarvan verzoeker onwetendheid wordt verweten niet van die aard dat ze gerechtigd zouden zijn om verzoekers asielrelaas af te wijzen. Vaak worden die details ook verkeerd aangewend of uit context geplaatst door het CGVS.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. [...]

In casu merkt verzoeker op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het CGVS heeft deze oefening niet gedaan. Zo werd het lot van verzoeker als terugkerende asielzoeker niet nagegaan. Er werd evenmin nagegaan wat de gevolgen zullen zijn voor verzoeker bij terugkeer naar Irak als voormalig alcoholvervoerder. Het CGVS onderzoekt niet in welke omstandigheden of welke sancties verzoeker zal ondergaan bij terugkeer naar Irak als voormalig alcoholvervoerder die langdurig uit het land afwezig is geweest.

8. Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden waaronder het CGVS, bij gebrek aan bewijselementen de asielaanvraag toch geloofwaardig kan bevinden : [...]

9. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk

dat hij een vervolging of een ernstig risico op schade riskeert. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.”

2.2. Verweerder voegt volgende landeninformatie middels URL bij de nota “verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure” van 18 januari 2022:

- rapport UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019;
- EASO “*Country Guidance Note: Iraq*” van januari 2021;
- COI Focus “*Irak – Veiligheidssituatie*” van 24 november 2021;
- EASO “*Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van oktober 2020;
- EASO COI Report: “*Iraq – Internal mobility*” van 5 februari 2019.

2.3. Verweerder voegt volgende landeninformatie middels URL bij de aanvullende nota van 1 juli 2022:

- EASO “*Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van januari 2022;
- UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019;
- EASO “*Country Guidance Note: Iraq*” van januari 2021;
- COI Focus “*Irak – Veiligheidssituatie*” van 24 november 2021;
- EASO COI Report: “*Iraq – Internal mobility*” van 5 februari 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft hoe artikel 27 van het KB CGVS zou zijn geschonden.

6. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Irak omwille van het feit dat hij alcoholvervoerder was.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder.

Dienvolgens blijkt:

- verzoekers asielrelaas, met name dat hij geïnterviewd werd omwille van het feit dat hij illegaal alcohol verkocht omwille van winstbejag, houdt geen verband met de gronden zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie;

- verzoekers asielrelaas is hoe dan ook niet geloofwaardig aangezien (i) verzoeker reeds internationale bescherming werd geweigerd in Griekenland en hij daar tevens een ander relaas opdiste, hetgeen niet te verzoenen is met een persoonlijke nood aan internationale bescherming (ii) verzoeker geen enkel bewijsstuk neerlegt ter ondersteuning van zijn relaas, (iii) verzoeker onaannemelijk vage verklaringen aflegt betreffende de kernzaken van zijn relaas, meer bepaald over zijn opdrachtgevers, die de oorzaak van zijn problemen waren, (iv) verzoekers gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door hem verklaarde vervolgingsvrees, en (v) verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd inzake het verblijf bij zijn oom en de beschietingen van het huis van zijn oom en het huis van zijn ouders.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de milities werd geïnterviewd omwille van het distribueren van alcohol.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van algemene beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is, merkt de Raad op dat verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem traumatiserend zijn de concrete motieven van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid (notities van het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2021). Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

8. Waar verzoeker verweerder verwijt dat hij niet heeft nagegaan dat verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en dat zijn lot als 'terugkerende asielzoeker' niet werd nagegaan, dient opgemerkt dat verzoeker dienaangaande geen concrete elementen aanvoert.

Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Dit is niet het geval.

9. Het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies is gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn en vormt geenszins een

leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

10. Wat betreft volgende passage in het verzoekschrift: *“In onderhavig geval is verzoeker een politieagent in Irak die werd bedreigd en riskeert daar vervolgd te worden.”*, wordt door de Raad aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde paspoort, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

De aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad samen met verweerder vast dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad is opgenomen, terwijl verzoeker afkomstig is uit Zuid-Irak, meer bepaald uit de provincie Basra. Dienvolgens heeft verweerder de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Basra toegevoegd aan de nota *“verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”* van 18 januari 2022, alsook aan de aanvullende nota van 1 juli 2022.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de nota *“verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”* van 18 januari 2022 en de beschikbare informatie, alsook naar de motivering en informatie in de aanvullende nota van 1 juli 2022, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Basra geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Zoals reeds opgemerkt, vormt het aangehaalde reisadvies geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS